

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **A. H.**, zast. Mgr. Vladimírou Halamovou, advokátkou, se sídlem Kaštanová 995, Brandýs nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany ze dne 29. 1. 2013, č. j. OAM-6/ZA-ZA06-ZA05-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 11. 2013, č. j. 56 Az 2/2013 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností ze dne 18. 12. 2013 se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2013, č.j. OAM-6/ZA-ZA06-ZA05-2013. Uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnuto tak, že se žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] V kasační stížnosti podané s odvoláním na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), se stěžovatel dovolává toho, že z rozhodnutí žalovaného není vůbec znát, z jakých podkladů vycházel, žalovaný se zmiňuje pouze o skutečnostech, které v průběhu řízení uvedl stěžovatel (jeho lékařské zprávy), aniž by se jakkoliv vypořádal s opodstatněností tvrzených obav z návratu na Ukrajinu. Krajský soud se dále nevypořádal s otázkou „neztotožnění“ stěžovatele zemí jeho narození, což několikrát uvedl v řízení, když tato okolnost znamená, že stěžovatel je bezdomovcem a tato skutečnost je důvodem, pro který by mu mohl být humanitární azyl udělen. Stěžovatel se dále dovolává přednostní aplikace Úmluvy o právním postavení uprchlíků z důvodu rozporu se zákonem o azylu, neboť splňuje definici uprchlíka podle této úmluvy. Postavení uprchlíka dovozuje z toho, že na Ukrajině byl terčem útoků, ponižujícího zacházení a výsměchů z důvodu jeho ateismu a politického přesvědčení. Tyto útoky způsobovaly psychickou zátěž, která časem vedla ke zhoršení zdraví, psychickým

poruchám a nemocem. Stěžovatel je v České republice spokojený a žije zde řádným životem. Návrat by pro něho znamenal neúměrnou psychickou zátěž. Podle stěžovatele tak u něj byly dány důvody udělení humanitárního azylu a jeho neudělení považuje za porušení základního práva člověka na důstojný život. Na základě uvedeného navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že při svém rozhodování vycházel z výpovědi stěžovatele. Problémy stěžovatele se soukromými osobami nedosáhly intenzity pronásledování a ukrajinskými orgány na ně bylo reagováno. Pokud jde o zdravotní stav stěžovatele, nepodstupuje žádnou akutní léčbu a rozlišnost úrovně zdravotní péče v České republice a na Ukrajině není důvodem udělení humanitárního azylu. Námitka ohledně „neztotožnění“ stěžovatele zemí jeho narození je nedůvodná, když nic takového netvrdil ani ve správním řízení, ani v řízení před krajským soudem.

[4] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Přípustnost kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. V posuzované věci Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přípustnou.

[5] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud dále zabýval tzv. přijatelností kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, kasační stížnost by byla nepřijatelná.

[6] Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu;
- 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu;
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně;
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad na hmotně-právní postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského

pokračování

soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

[7] Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat nejen od její přípustnosti, ale i od její důvodnosti, která je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů uváděných stěžovatelem (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). Důvodnost kasační stížnosti přitom Nejvyšší správní soud posuzuje teprve, či jenom, v těch případech, kdy je kasační stížnost shledána jako přípustná a současně přijatelná.

[8] Z výše uvedeného plyne, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany, vedle splnění podmínek přípustnosti a uvedení důvodů kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost projednat jako přijatelnou. Stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti neuvedl. Za této situace se Nejvyšší správní soud mohl otázkou přijatelnosti kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

[9] Stěžovatel požádal o udělení mezinárodní ochrany již podruhé. Poprvé o ni požádal dne 2. 5. 2008. Této žádosti nebylo vyhověno, stěžovatel rozhodnutí žalovaného napadl žalobou ke Krajskému soudu v Hradci Králové a po jejím zamítnutí se obrátil s kasační stížností na Nejvyšší správní soud, který ji pro nepřijatelnost odmítl usnesením ze dne 5. 9. 2012, č. j. 3 Azs 39/2012 – 23 (dále jen „usnesení I“). Nejvyšší správní soud přitom konstatuje, že důvody žádosti o mezinárodní ochranu v nyní posuzované věci a v první věci jsou téměř totožné, stejně tak jako důvody žaloby a kasační stížnosti. I s ohledem na § 104a odst. 3 s. ř. s., podle kterého usnesení o nepřijatelnosti kasační stížnosti nemusí být odůvodněno, proto bude dále odkázáno pouze na tuto skutečnost, neboť uplatněné přípustné důvody kasační stížnosti jsou shodné jako v předchozím řízení.

[10] Námitky týkající se posouzení, zda stěžovatel splňuje podmínky pro udělení azylu z důvodu, že je vystaven posměchu a urážkám ze strany spoluobčanů pro svůj ateismus a členství v komunistické straně, byly posuzovány již v řízení u zdejšího soudu pod sp. zn. 3 Azs 39/2012. Stěžovatel přitom netvrdil, že by se ohledně těchto důvodů situace jakkoliv změnila. Stejně tak bylo v předchozím řízení posuzováno možné udělení humanitárního azylu z důvodu nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele. Oproti prvnímu řízení ve věci mezinárodní ochrany přitom k žádné podstatné změně zdravotního stavu stěžovatele nedošlo, se svými problémy se neléčí, pouze tvrdí, že pokud by se na Ukrajinu musel vrátit, mělo by to špatný vliv na jeho psychiku. Veškeré námitky týkající se možného udělení humanitárního azylu z důvodu jeho zdravotního stavu byly vypořádány v usnesení I a s ohledem na nezměněný zdravotní stav stěžovatele není důvod se od usnesení I odchýlovat. Pokud jde o kasační námitku týkající se nedostatečného odůvodnění rozhodnutí ze strany žalovaného, pak je v první řadě třeba poznamenat, že stěžovatel tuto námitku nevznášel v řízení před krajským soudem. Nejvyšší správní soud by však přesto byl povinen k této námitce přihlížet, pokud by krajský soud skutečně přezkoumal v rámci žalobních bodů nepřezkoumatelné rozhodnutí krajského soudu. O takovou situaci se však v posuzované věci

nejedná. Není pravdou, že by se žalovaný nevypořádal s opodstatněností stěžovatelem tvrzených obav z návratu na Ukrajinu, tedy z důvodů jiných než je udělení humanitárního azylu. Důvody možného udělení azylu z důvodu tvrzených ústrků se správní orgán podrobně zabýval na str. 3 až 4 napadeného rozhodnutí. Pokud pak jde o námitku, že se krajský soud nezabýval otázkou „neztotožnění“ stěžovatele zemí jeho narození – Ukrajinou, pak je třeba konstatovat, že se touto otázkou krajský soud nezabýval zcela správně. Taková námitka nebyla nijak konkrétně uvedena v žádné fázi řízení před krajským soudem. Obecné poukazy na porušení jednotlivých ustanovení správního řádu bez jejich konkretizace přitom nepředstavují dostatečně vymezené žalobní body [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58 (publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS)]. Krajský soud je přitom oprávněn přezkoumat napadené rozhodnutí zásadně jen v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Krajský soud by tedy naopak pochybil, pokud by se touto otázkou zabýval.

[11] Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[12] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu